

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Bohuslava Hnízdila v právní věci žalobce: **J. V.**, zastoupený JUDr. Zdeňkou Doležilkovou, advokátkou se sídlem Přívozká 6, Ostrava – Moravská Ostrava, proti žalovanému: **Policie České republiky, Policejní prezidium České republiky**, se sídlem Strojnická 27, Praha 7, proti rozhodnutí policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 24. 10. 2005, č. 767, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 9. 2007, č. j. 9 Ca 296/2005 - 46,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 24. 10. 2005, č. 767, bylo podle § 133 odst. 3 zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“; s účinností od 1. 1. 2007 zrušen a nahrazen zákonem č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů – pozn. soudu) zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno odvoláním napadené rozhodnutí ředitele Policie České republiky správy Severomoravského kraje ve věcech služebního poměru ze dne 18. 7. 2005, č. RŘSMK-784/2005.

Na základě uvedeného rozhodnutí ředitele Policie České republiky správy Severomoravského kraje byl žalobce dne 20. 7. 2005, kdy mu bylo podle § 108 odst. 3 zákona o služebním poměru toto rozhodnutí doručeno, podle § 106 odst. 1 písm. d) téhož zákona propuštěn ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky, neboť úmyslně a zvláště závažným způsobem porušil služební přísahu policisty ve smyslu ustanovení § 6 odst. 2

zmíněného zákona. Důvod k propuštění podle tohoto rozhodnutí – úmyslné porušení služební přísahy zvláště závažným způsobem - služební funkcionář spatřoval ve skutečnosti, že žalobce dne 13. 7. 2005 v době kolem 19.39 hod. v prostoru čerpací stanice OMW v Klímkovicích, poté co se svým osobním vozidlem čelně narazil do stojanu č. 3, požádal nezúčastněnou osobu – P. K., aby se při šetření této dopravní nehody sám přihlásil jako její viník a za tímto účelem mu předal doklady od vozidla. O podání této nepravdivé informace požádal také obsluhu čerpací stanice paní L. F. Žalobce následně z místa dopravní nehody, v průběhu jejího šetření, přes výzvu policisty, aby vyčkal příjezdu skupiny dopravních nehod, ujel. Svým jednáním tak úmyslně mařil řádné prošetření předmětné dopravní nehody, jednal v rozporu se služební přísahou, a proto byl ze služebního poměru propuštěn.

V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí policejní prezident uvedl, že přímými svědky, a to P. K., L. F., dále pak npor. J. Š., a kamerovým záznamem z čerpací stanice, bylo prokázáno žalobcovu jednání v podobě ovlivňování svědků dopravní nehody a ujetí z jejího místa před jejím prošetřením. Žalobce tak učinil vzdor výzvě policisty, aby setrval do příjezdu policistů vyšetřujících dopravní nehody. Podle policejního prezidenta je jednání žalobce v příkrém rozporu se služební přísahou, kterou složil dne 4. 1. 1993 podle § 6 odst. 2 zákona o služebním poměru. Jednání žalobce vykazovalo znaky úmyslného jednání a má negativní vliv jak na ostatní policisty, ale i veřejné mínění. Složení služební přísahy není právně nezávazným prohlášením, tedy formalitou bez účinků a následků. Skutek žalobce byl proto policejním prezidentem kvalifikován jako zvláště závažné a úmyslné porušení služební přísahy. Skutečnost, že byl žalobce v době doručení rozhodnutí ředitele Policie České republiky správy Severomoravského kraje v pracovní (služební) neschopnosti, není porušením institutu zákazu propuštění v ochranné době podle § 109 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru, neboť, podle druhého odstavce téhož ustanovení, se zákaz propuštění nevztahuje na propuštění z důvodů uvedených v § 106 odst. 1 písm. d) a e) zákona o služebním poměru. Tvzení, že žalobce opustil místo nehody z důvodu nevhodného úředního chování npor. Š. označil policejní prezident za účelové, neboť žalobce jako zkušený policista musel vědět, že případné hrozby povoláním speciální jednotky jsou nereálné. Ač žalobce, vzdor výzvě, odjel z místa dopravní nehody podle jeho tvrzení do místa jeho bydliště, nebylo možné jej tam kontaktovat. Policejní prezident dále dodal, že i když žalobci v době jeho jednání a následném rozhodování o jeho propuštění plynula výpovědní lhůta, pak tato skutečnost nemohla být důvodem bránícím jeho propuštění ze služebního poměru pro úmyslné zvláště závažné porušení služební přísahy. Žalobce byl služební přísahou vázán po celou dobu trvání jeho služebního poměru, kterou je i výpovědní lhůta, a to i když byl v civilním oděvu a nedovolával se příslušnosti k Policii České republiky. Z těchto důvodů proto policejní prezident odvolání žalobce zamítl a potvrdil napadené rozhodnutí ředitele Policie České republiky správy Severomoravského kraje ze dne 18. 7. 2005, č. RŘSMK-784/2005.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 19. 9. 2007, č. j. 9 Ca 296/2005 - 46, žalobu žalobce napadající shora uvedené rozhodnutí žalovaného zamítl. Žalobce v žalobě namítal, že policejní prezident při posuzování intenzity porušení služební přísahy nepřihlédl k jeho osobě, dosavadnímu bezproblémovému výkonu služebních povinností, situaci, v níž došlo k porušení služební přísahy, k jejím důsledkům pro Policii České republiky a zda jí byla jeho jednáním způsobena škoda. V odůvodnění rozhodnutí soud k těmto žalobním námitkám uvedl, že rozhodnutí služebních funkcionářů vycházejí z dostatečně zjištěného skutkového stavu. Bylo tak postaveno na jisto, prostřednictvím výpovědí P. K., L. F., npor. Š. a záznamu průmyslové kamery čerpací stanice, že žalobce poté, co způsobil dopravní nehodu, ovlivňoval P. K. a L. F. tak, aby P. K. sdělil, že nehodu způsobil on, což měla potvrdit i L. F. Je rovněž zřejmé, že žalobce z místa dopravní nehody ujel, ačkoli byl předtím npor. Š. vyzván, aby vyčkal příjezdu policistů.

Zřejmé je rovněž i to, že žalobce posléze nebyl v místě svého bydliště k zastížení a neumožnil tak došetření dopravní nehody. Soud označil jednání žalobce, který po spáchání dopravní nehody nabádá jiné osoby k nepravdivé výpovědi v jeho prospěch a vzdor předchozí výzvě vyšetřujícího policisty svévolně opustí místo dopravní nehody, aby poté v místě svého bydliště nebyl k zastížení, za jednání policisty, které je v příkrém rozporu s povinnostmi, morálkou a etikou příslušníků Policie České republiky, jejichž dodržování je právem očekáváno i v době mimo službu, tj. i v době trvání pracovní neschopnosti a v civilním oděvu. Podle soudu jednání žalobce bylo zvláště závažným úmyslným porušením služební přísahy a bylo právem důvodem k propuštění žalobce ze služebního poměru policisty podle § 106 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmý úsudek o obsahu a rozsahu neurčitěho právního pojmu „porušení služební přísahy zvláště závažným způsobem“, který policejní prezident vyložil a konfrontoval se skutkovými zjištěními a správně usoudil, že jednání žalobce spočívající v porušení služební přísahy dosáhlo takové intenzity, že naplňuje znak jejího zvláště závažného porušení. Žalobce si podle názoru soudu, s ohledem na své služební postavení, musel být vědom důsledků svého jednání. Tudíž i přes dosavadní kladná hodnocení žalobce svým jednáním naplnil důvody pro postup podle § 106 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru.

Soud v odůvodnění shora uvedeného rozhodnutí dále uvedl, že služební funkcionáři, protože se jednalo o důvod propuštění podle § 106 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru, nijak v daném případě nepochybili, když aplikovali ustanovení § 108 odst. 3 téhož zákona, podle kterého při propuštění z důvodu podle § 106 odst. 1 písm. d) je služební poměr ukončen dnem doručení rozhodnutí o propuštění. Žalobcovy propuštění ze služebního poměru krátce před tím, než měl být ukončen služební poměr na základě žalobcovy žádosti ze dne 6. 5. 2005 nebylo podle soudu neúčelné. K ukončení služebního poměru došlo za dobu jeho trvání a skutečnost, že se tomu tak stalo v době, kdy již bylo zřejmé, že služební poměr žalobce skončí ke dni 31. 7. 2005, soud označil za nerozhodnou a irelevantní. V daném ohledu soud celkově uzavřel, že žalobce úmyslně zvláště závažným způsobem porušil služební přísahu, neboť ovlivňoval přímé svědky své dopravní nehody ve svůj prospěch, a po zjištění pravdivého stavu věci z místa nehody ujel, aby dalšímu úplnému vyšetření dopravní nehody zabránil. Služební funkcionář proto právem ukončil žalobcův služební poměr, a soud tudíž žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ve včasné kasační stížnosti namítl žalobce (dále též „stěžovatel“) nezákonnost rozhodnutí soudu spočívající v nesprávném posouzení právní otázky. Podle stěžovatele při zkoumání intenzity porušení služební přísahy může služební funkcionář přihlídnout k osobě policisty, k funkci, kterou zastává, dosavadnímu plnění služebních povinností, situaci, v níž došlo k porušení služební přísahy, k míře zavinění, ke způsobu a intenzitě porušení a k jejím důsledkům. Výklad § 106 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru učiněný soudem není podle stěžovatele úplný a správný. Soud tak měl přihlídnout k tomu, že stěžovatel způsobil dopravní nehodu, když se nacházel ve stavu pracovní neschopnosti, přičemž z obav z možného postihu, se dohodl s P. K., že vinu vezme na sebe. Náráz do čerpacího stojanu pro stěžovatele znamenal šok, v jehož důsledku jednal zkratkovitě. Později chtěl své počínání vysvětlit npor. Š., přičemž s ohledem na jeho nevhodné a arogantní chování se rozhodl vyčkat vyšetřování dopravní nehody v místě svého bydliště. Z místa nehody neujel a nesnažil se mařit prošetření dopravní nehody, což dokládá skutečnost, že na místě nehody zanechal doklady k vozu obsahující jeho telefonní číslo. Podle názoru stěžovatele soud dále při hodnocení intenzity porušení služební přísahy nepřihlédl k tomu, že na místě dopravní nehody vystupoval jako civilní osoba v občanském oděvu a svým chováním nepoškozoval Policii České republiky na veřejnosti. Stěžovatel dále namítá, že soud nevzal v úvahu jeho délku 23 let jeho služby u Policie a

bezproblémové plnění služebních povinností. Podle něj bylo jeho propuštění před skončením služebního poměru na základě jeho žádosti o uvolnění neúčelné a ve svých důsledcích též nepřiměřené s ohledem na pozbytí zákonných nároků podle § 114 a násl. zákona o služebním poměru. Soud dále podle stěžovatele nezohlednil novelu zákona o služebním poměru provedenou zákonem č. 21/2006 Sb. a skutečnost, že v době jeho jednání již byl platnou součástí právního řádu zákon č. 361/2003 Sb. o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, který svou odlišnou právní úpravou propuštění představoval minimálně interpretační vodítko při aplikaci zákona o služebním poměru (tedy zákona č. 186/1992 Sb. – pozn. soudu). Stěžovatel rovněž vytýká soudu, že nevyvodil žádné závěry z nesprávného použití § 108 odst. 3 zákona o služebním poměru na jeho případ. S ohledem na tyto skutečnosti proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze dne 19. 9. 2007, č. j. 9 Ca 296/2005 - 46, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Policejní prezident ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 19. 9. 2007, č. j. 9 Ca 296/2005 - 46, plně ztotožňuje. Podle žalovaného bylo najisto zjištěno, že stěžovatel po spáchání dopravní nehody ovlivňoval její svědky. Po příjezdu npor. Š., který stěžovatele vyzval, aby vyčkal příjezdu dalších policistů, stěžovatel z místa dopravní nehody ujel, čímž zmařil její vyšetřování, neboť v místě jeho bydliště jej nebylo možné zastihnout. Takové jednání policejní prezident považuje za jsouci v hrubém rozporu se služební přísahou. Bylo proto kvalifikováno jako úmyslné zvláště závažné porušení služební přísahy, kterou jsou policisté povinni naplňovat i v době mimo jejich službu, tj. i v pracovní neschopnosti a v civilním oděvu. Jednání stěžovatele bylo kvalifikováno podle § 106 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru, a proto byl na místě postup s využitím § 108 odst. 3 zmíněného zákona. Rozhodné podle žalovaného dále bylo i to, že v době jednání stěžovatele a rozhodování služebních funkcionářů stěžovatelův služební poměr trval a byl tudíž, i přes jeho žádost o uvolnění ze služebního poměru ke dni 31. 7. 2005, stále vázán služební přísahou. Z těchto důvodů proto policejní prezident navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní uplatňuje námitky odpovídající důvodu kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Jejím rozsahem a důvody je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel jako důvod kasační stížnosti uplatňuje námitky podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., podle kterého lze kasační stížnost podat z důvodu nesprávného posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom, že je na správně zjištěný skutkový stav aplikována nesprávná právní norma, popřípadě je aplikována správná právní norma, která je však nesprávně vyložena. Stěžovatel tuto námitku spatřuje v tom, že neporušil služební přísahu úmyslně a zvláště závažným způsobem, přičemž nebyl důvod k jeho propuštění a následné aplikaci § 108 odst. 3 zákona o služebním poměru v době před ukončením služebního poměru na základě jeho žádosti o uvolnění.

Nejvyšší správní soud tuto námitku neshledává důvodnou. Podle Nejvyššího správního soudu se stěžovatel, až na několik výjimek, uchýlil k téže argumentaci, kterou uplatnil již v žalobě. Stěžovatel proto v kasační stížnosti převážně opakuje žalobní námitky, se kterými se komplexně a naprosto správně vypořádal již soud prvního stupně a před ním v řízení o služebním poměru

těž služební funkcionáři ve svých rozhodnutích. V daném ohledu na ně proto Nejvyšší správní soud plně odkazuje.

V řízení před služebními funkcionáři bylo postaveno na jisto, že stěžovatel dne 13. 7. 2005 svým osobním vozem, v době, kdy se nacházel ve stavu práce neschopných, způsobil dopravní nehodu, přičemž ovlivňoval její svědky tak, aby tito posléze svědčili v jeho prospěch. Argumentuje-li stěžovatel, že po celou dobu vyšetřování byl v civilním oděvu a nedovolával se své příslušnosti k Policii České republiky, pak Nejvyšší správní soud dodává, že i přesto, jak je patrné z výpovědí P. K. a L. F., které jsou součástí spisu, tito o jeho služebním poměru věděli. Jak naprosto správně konstatoval soud prvního stupně, policista je vázán služební přísahou jak v době výkonu služby, tak mimo ni, kdy se nachází v civilním oděvu. Tudíž i v době pracovní neschopnosti, pokud služební poměr příslušníka Policie České republiky trvá, je tento vázán služební přísahou a svým jednáním je povinen ji naplňovat. Z jednání, kterým se stěžovatel snažil ovlivňovat svědky dopravní nehody, je zřejmý naprostý opak.

Stěžovatel dále nedostal svým povinnostem v případě, kdy vzdor výzvě, aby na místě dopravní nehody setrval, ujel. Závažnost tohoto jednání nemůže zlehčit ani tvrzené arogantní a nevhodné chování vyšetřujícího policisty npor. Š., který měl stěžovateli hrozit zásahem speciálních policejních jednotek. Podle Nejvyššího správního soudu, a uvedl to již jak soud prvního stupně, tak i policejní prezident, stěžovateli, jako policejnímu důstojníkovi se služební hodností kapitána, a s délkou služby, jak sám uvádí 23 let, muselo být zcela zřejmé, že takový zásah je zcela nereálný a zjevně nepřiměřený situaci. Další argumentace stěžovatele, že se nijak nebránil svým odjezdem vyšetřování dopravní nehody, když na místě zanechal doklady s jeho telefonním číslem, je rovněž nepřipadná. Stěžovatel, a to jednak jako řidič, a jako důstojník Policie České republiky, musel vědět, že je jeho zákonnou povinností spolupracovat při zjišťování skutkového stavu a setrvat na místě dopravní nehody, což stanoví § 47 odst. 2 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb., zákon o silničním provozu, ve znění pozdějších předpisů. Nejvyššímu správnímu soudu dále není zcela zřejmé, jak stěžovatel mohl opustit místo dopravní nehody svým automobilem, přičemž doklady od vozidla (aniž však přesně uvedl jaké), ponechal na místě dopravní nehody. Nutně tak vyvstává otázka, zda se nejednalo o doklady, které má mít řidič při provozu vozidla vždy u sebe, a to pro to, aby je mohl na požádání předložit při kontrole. Jak uvedl soud prvního stupně zřejmé je rovněž i to, že žalobce posléze nebyl v místě svého bydliště k zastížení a neumožnil tak řádné došetření dopravní nehody.

Nejvyšší správní soud se zcela ztotožňuje se soudem prvního stupně v tom, že z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmý úsudek o obsahu a rozsahu neurčitěho právního pojmu „porušení služební přísahy zvláště závažným způsobem“, který policejní prezident vyložil a konfrontoval se skutkovými zjištěními a správně usoudil, že jednání žalobce spočívající v porušení služební přísahy dosáhlo takové intenzity, že naplňuje znak jejího zvláště závažného porušení. Služební funkcionáři tak dostáli požadavkům, které na ně klade judikatura správních soudů, představovaná rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2004, č. j. 1 As 10/2003 - 58, publikovaným pod č. 896/2006 Sb. NSS.

Podle Nejvyššího správního soudu si stěžovatel, s ohledem na své služební postavení, musel být vědom nesprávnosti, tak i důsledků svého jednání, což je uvedeno i v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2006, č. j. 6 As 60/2004 - 56, publikovaném pod č. 849/2006 Sb. NSS. Tudíž i přes dosavadní kladná hodnocení stěžovatel svým jednáním naplnil důvody pro postup podle § 106 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru. Právní úprava klade na příslušníky Policie České republiky zvláštní nároky, což je dáno jejími specifickými úkoly převážně na úseku zabezpečování veřejného pořádku a bezpečnosti.

Proto i takové jednání, které by u jiného případně nevyústilo v nepříznivé pracovněprávní následky, u příslušníků Policie České republiky může vést až k jejich propuštění ze služebního poměru.

Protože se jednalo o důvod propuštění podle § 106 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru, soudu nelze vytýkat to, že shledal správným a zákonným postup služebních funkcionářů podle ustanovení § 108 odst. 3 téhož zákona, podle kterého při propuštění z důvodu podle § 106 odst. 1 písm. d) je služební poměr ukončen dnem doručení rozhodnutí o propuštění. V posuzovaném případě tedy dnem 20. 7. 2005. Opačný postup by byl navíc v rozporu se zákonem a stěžovatele by zjevně ve svých důsledcích zvýhodnil. Stěžovatelovo propuštění ze služebního poměru krátce před tím, než měl být ukončen služební poměr na základě jeho žádosti ze dne 6. 5. 2005 nelze v žádném případě hodnotit jako neúčelné, jak uvedl ve svém rozhodnutí soud prvního stupně. K ukončení služebního poměru propuštěním došlo za dobu jeho trvání, což bylo v daném ohledu rozhodující. Skutečnost, že se tomu tak stalo v době, kdy již bylo zřejmé, že služební poměr stěžovatele skončí ke dni 31. 7. 2005, nemá relevanci. Propuštění ze služebního poměru je důsledkem stěžovatelova jednání a úmyslného porušení služební přísahy zvláště závažným způsobem. Namítá-li stěžovatel, že tímto postupem byl zbaven nároků podle § 114 a násl. zákona o služebním poměru, pak Nejvyšší správní soud dodává, že tyto nároky přísluší policistům, kteří po celou dobu služby řádně a příkladně plnili služební povinnosti a nezpronevěřili se služební přísaze a jejímu obsahu.

Nejvyšší správní soud, a to jako zjevně účelovou, pojímá argumentaci stěžovatele představovanou zákonem č. 21/2006 Sb. a 361/2003 Sb. Na stěžovatele byly aplikovány právní normy, které v době rozhodování služebních funkcionářů byly platnou a především účinnou součástí právního řádu. Ustanovení § 31 zákona č. 21/2006 Sb. uvádí, že tento zákon, který pozměňuje dikci § 106 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru, nabývá účinnosti dnem 1. 3. 2006. V tu dobu bylo již o stěžovatelově propuštění ze služebního poměru pravomocně rozhodnuto. Navíc je třeba zmínit, že zákon č. 21/2006 Sb. byl schválen 20. 12. 2005 a ve Sbírce zákonů byl publikován 26. 1. 2006. Z toho je zcela jasné, že v době rozhodování služebních funkcionářů tito o změně příslušné právní úpravy nevěděli, vědět ani nemohli, přičemž tato nebyla ani schválená a ani platnou součástí právního řádu. V demokratickém právním státě není přípustné aplikovat neplatnou a neúčinnou právní úpravu. Tento závěr lze dovodit z ustanovení čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, podle kterých lze státní (veřejnou – k tomu srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 13. 4. 2004, sp. zn. I. ÚS 43/04, dostupný na <http://nalus.usoud.cz>) moc uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví. Zmíněné přihlídnutí k nové právní úpravě představované zákonem č. 361/2003 Sb. jako k možnému interpretačnímu vodítku by bylo možné pouze v případě, kdy by dosud účinná právní úprava byla nejasná a nejednoznačná, či obsahovala právní mezery, což však nebyl posuzovaný případ. Nad to je třeba zmínit, že nová právní úprava konstruuje institut propuštění ze služebního poměru poněkud odlišně, a tak i její využití, jako vodítka pro výklad zákona o služebním poměru (zákon č. 186/1992 Sb. – pozn. soudu), by bylo krajně problematické.

Celkově Nejvyšší správní soud, shodně jak to učinil již soud prvního stupně, uzavírá, že stěžovatel úmyslně a zvláště závažným způsobem porušil služební přísahu, neboť ovlivňoval přímé svědky své doprání nehody ve svůj prospěch, a po zjištění pravdivého stavu věci z místa nehody ujel, aby dalšímu úplnému vyšetření dopravní nehody zabránil. Služební funkcionář proto právem ukončil žalobcův služební poměr a soud prvního stupně při zamítnutí žaloby nijak nepochybil.

Nejvyšší správní soud dospěl ze všech shora uvedených důvodů k závěru, že důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. není dán, a proto kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřísluší a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. května 2008

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu